

Elmo Perttula lykki postikärryään Väritystietä pitkin. Seuraava pysäkki oli Värinauttien luona. Kärry oli jo täynnä, mutta Värinautit olivat luvanneet, että heillä ei ollut montaa pakettia, joten Elmo uskoi niiden vielä mahtuvan kyytiin.

Sisällä Värinauttien talossa kävi kuhina. Annulla oli sellofaania tukassa, ja Unnan sormet olivat teipistä tahmeat. Värinautit tiesivät, että Elmo oli tulossa hakemaan paketteja hetkellä minä hyvänsä.

Viikko sitten he olivat kertoneet Elmolle, että paketteja ei ollut montaa. Eikä niitä ollutkaan. Lahjakoreja oli sen sijaan senkin edestä eikä Elmo ollut kysynyt niistä mitään, joten varsinaisesti he eivät olleet valehdelleet.

Mutta sen varalta, että Elmo ei olisi asian suhteen yhtä ymmärtäväinen, olivat Värinautit päättäneet koota vielä yhden värikkään joulukorin Elmon matkaan. Ja sen kylkeen Unna kirjoitti koukeroisin kirjaimin "Utin paras postimies Elmo Perttula".

